

မူငိုဇွဲနွဲဇွဲသိ

ဘဝသောင်ယံကမ်းစပ်ဂိုဏ်းတန်

၂၈၆

Please may I go out
ဘာမှန်းမသိပေမယ့်
ငယ်ငယ်တုန်းက
အပြင်ထွက်ချင်တဲ့အခါ
တွင်တွင် သုံးခုဖူးတယ်..
အခု..
အိုင်းရစ် အပြင်ထွက်ချင်နေတယ် ...
ဘယ်သူကမှ ခွင့်မပြုကြဘူး....

ညရဲ့မီးရောင်တွေက မှိန်ပျံ့ မဟုတ်ဘူး...ထိန်ပြီး လင်းနေတာ
တစ်မြို့လုံးပဲ။

အချိန်နဲ့ကြည့်ရင် ည တစ်နာရီပေါ့ .. တစ်ခု
ဝမ်းနည်းစရာကောင်းတာက ဒီမြို့ဟာ အိုင်းရစ် သွားချင်တဲ့မြို့မဟုတ်ဘူး။
ဒီနိုင်ငံကလည်း အိုင်းရစ် ပျော်မွေ့တဲ့နိုင်ငံ မဟုတ်ပါဘူး...

အိုင်းရစ် နေခဲ့ဖူးတဲ့ ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ရဲတိုက်ကြီးကို လွမ်းနေတုန်းပါ
ဒယ်ဒီရယ်...

ဒါပေမယ့် အိုင်းရစ်ဟာ ဒီနေရာ၊ ဒီအရပ်တွေကို ဘယ်တော့မှ
ပြန်မလာနိုင်မှာ မဟုတ်တော့ ဘူး။

သင်္ကြန်မှာပွင့်တဲ့ ပိတောက်ပန်းလေးတွေကို အိုင်းရစ် ချစ်တယ်။
ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ စွန် လွှတ်ရတဲ့ အရသာကိုလည်း....အိုင်းရစ် မြတ်နိုးတယ်။

ဒီထက်ပိုပြီး တမ်းတမိတာက ကြီးမေ့လက်ရာ
မြန်မာထမင်းဟင်းတွေပေါ့...

အိုင်းရစ်ဟာ “Amarin Hotel” ရှေ့မှာ စည်ကားနေတဲ့ မြင်ကွင်းတွေ၊
လှုပ်ရှားနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေကိုကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့လာသည်။

အဲဒီ လူတွေထဲမှာ မြန်မာမိသားစုတွေ ပါမှာပဲ...လေနှင့်ရာ လွင့်ပါရင်း..

နည်းနည်းလေးဖြစ်ဖြစ် စိတ်ရဲ့ထွက်ပေါက်အဖြစ် ရောက်တဲ့နေရာမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် သွားလာလှုပ်ရှားနေတဲ့ ပုံရိပ်တွေကို ငေးကြည့်ရင်း ဘဝရဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ခဏလောက် ဖြေကြည့်မိသည်။

အိုင်းရစ်ဘဝရဲ့ ကံကြမ္မာက ထူးဆန်းတယ်။ သိပ်ကို ထူးဆန်းပါတယ်။ မွေးကတည်းက စိတ်ကူးယဉ်ဆန်တဲ့ဖြစ်ရပ်ဆန်းတွေနဲ့ စတင်ခဲ့လို့ အများအပြင်မှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ ကောင် မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံခဲ့ရသူပါ။

တကယ်တော့ လူတွေ....လူတွေရဲ့ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်းတွေနဲ့ စပ်စပ်စုစုကြည့်တတ်တဲ့ အကြည့်တွေကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိုင်းရစ် မုန်းခဲ့တာပါ။

အိုင်းရစ်တိမ်ပြာ ဆိုတဲ့ သူမဟာလည်း လူတွေထဲက လူတစ်ယောက်ပဲ မဟုတ်လား...ခါးသီးစရာကောင်းအောင် ဘာများ မှားနေလို့လဲ...

အဲဒီ တုန်းကတော့ ငယ်ရွယ်တဲ့ ကလေးစိတ်နဲ့ အရွဲ့တိုက်ချင်ခဲ့တာပေါ့..

တစ်ခုခုမှားယွင်းနေတာ တိတိပပသိရရင်တော့ အမှန်ပြင်ဖို့ မခဲယဉ်ဘူးလို့ အိုင်းရစ် ထင်ခဲ့ သည်။

ဒါပေမယ့် .. ခုချိန်ထိတော့ အိုင်းရစ် ဘာတစ်ခုမှ အမှားမလုပ်ခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ဘာမှားနေ လဲဆိုတာကိုလည်း မသိနိုင်တော့ဘူး...

အိုင်းရစ် သိတာတစ်ခုက နွေးထွေးမှုတွေ ပျောက်ဆုံးနေသည်။ မိသားစု၊ ပတ်ဝန်းကျင်၊ အားလုံး . .အားလုံးရဲ့ နွေးထွေးမှု မေတ္တာတရားကို မခံစားခဲ့ရတာ နှစ်နဲ့တွက်ရင် ဆယ့်ငါးနှစ် တောင် စွန်းလာပြီပဲ...

ကိုယ့်လူမျိုးမဟုတ်တဲ့ သူစိမ်းတွေအလယ်မှာ ဝမ်းနည်းတဲ့ စိတ်တွေနဲ့

တမြေမြေလောင် ကျွမ်းနေတဲ့ မီးက ဘယ်သူရှိတာလဲ..

ကိုယ်တိုင်ရှိတဲ့မီး မဟုတ်ရပါဘဲ မေ့ပစ်ဖို့ ခက်လောက်အောင်
ဘာလို့များ ပူလောင်စေရ တာလဲ...

အိမ်ကိုလွှမ်းတဲ့ ရက်စက်တဲ့ အလွမ်းရယ်...
ခါးစည်းခံနေရတဲ့ဒုက္ခတွေရယ်..နွမ်းလျနေတဲ့ စိတ်တွေရယ်. ..အိုင်းရစ်
တစ်ကိုယ်လုံး အားအင်တွေ မဲ့နေသည်။

သူများတွေ ပျော်ကြတဲ့ ဟိုဒေး ဒီဒေး။ ဘာဒေး၊ ညာဒေး၊ အားလုံးကို
ဘေးထွက်ပြီး ကြည့်နေရတဲ့ အိုင်းရစ်ဘဝက ...

ဒီဘဝကြီးမှာ အိုင်းရစ်က လူတွေရဲ့ပရိသတ်တစ်ယောက်လား...
ပြောင်းလဲခြင်းမဲ့နေတဲ့ ရေ သေတစ်ခုလို အိုင်းရစ်ဘဝကြီး အနည်ကျသွားမှာ
သေမလောက်ကြောက်သည်။

*

“Isetam ကုန်တိုက်ရှေ့၊ ဘန်ကောက်မြို့”

ဒီနေ့ ဘာနေ့ပါလိမ့်။

နေ့တွေ တစ်နေ့ပြီးတစ်နေ့ ကုန်လွန်လာပေမယ့် အိုင်းရစ်မှာ
ပြက္ခဒိန်မှမရှိတာ...သတ် မှတ်ထားတဲ့ စည်းဘောင်တွေ ပုံသေနည်းတွေ...
မဖြစ်မနေလုပ်ရမည့်အလုပ်တွေ အားလုံးကို စိတ် ကုန်သည်။

အိုင်းရစ်ဘဝမှာ လျစ်လျူရှုခဲ့တဲ့ အရာတွေ များလှပြီ...ဒီနေ့ Isetam
ရှေ့မှာ လူပိုင်စည်နေ သလိုပဲ။

စင်ပေါ်မှာ ယိုးဒယားအဆိုတောက ရှာကီရာရဲ့ ကမ္ဘာကျော်
ဝါကာဝါကာကို ခပ်ကြမ်းကြမ်း လေး ကပြီး ဆိုနေသည်။

အိုင်းရစ်လည်း ထွေနေပြီး ... စိတ်က ကြွလာသည်။

တီးလုံးတွေကလည်း မြူးမှမြူး...

ပေါင်တစ်ဝက်အထိသာရှိသော ဂါဝန်အဖြူလေးကို အနီရောင် ခါးပတ်ပြားကြီးကြီး ပတ်ပြီး နှစ်လက်မလောက် မြင့်သည့်ဒေါက်ဖိနပ်လှလှလေးနှင့် အရမ်းလန်းနေသော အိုင်းရစ်တိမ်ပြာ...

ခါးလယ်လောက် ရှည်မည့် ဆံနွယ်ခွေခွေကလေးတွေက ပုံသွင်းထားသဖြင့် ကြွပြီးလှနေ သည်။ အိမိပုံစံ မျက်လုံးမှာခြယ်ထားပြီး မျက်တောင်ကျော့ကျော့ကြီးများဖြင့် လှချင်တိုင်း လှနေ သော အိုင်းရစ်...

အိုင်းရစ် ထိုင်ရာမှ ထလာသည်။

ယောက်ျားမှန်ရင် အိုင်းရစ်ကို မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်ကြ။

တစ်လှမ်း...နှစ်လှမ်း...

စတိုင်ကျသောခြေလှမ်းများနှင့်အတူ အိုင်းရစ်ရဲ့လှသောဆွဲဆောင်မှုရှိသော...ကိုယ်လုံး လေးက စည်းချက်ကျစွာ ယိမ်းနွဲ့လာသည်။

အဲဒီ နောက်...အဲဒီ နောက်မှာတော့ ယိုးဒယားမလေးများနည်းတူ ရှာကီရာသီချင်းဖြင့် အိုင်း ရစ်တို့ ကပြီး အပီကြဲပါတော့သည်။ ကတာချင်းအတူတူ စနစ်တကျ သင်ယူခဲ့ဖူးသော အိုင်းရစ်က သူများတွေထက် ပိုပြီးသာပါသည်။

အားလုံးထဲမှာ အလှဆုံး အထင်ပေါ်ဆုံး ဖြစ်နေသော.... အိုင်းရစ်ထံ မျက်လုံးပေါင်းများစွာ ကျရောက်နေသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ်တာ အိုင်းရစ်ရဲ့အကျင့်ကို ဖြစ်နေပြီမို့ သူမ ခံစားချက်တစ်ခုကိုသာ ပထမထားပြီး ကနေသည်။

ထိုစဉ်ခဏ သူမတစ်ကိုယ်လုံး လေထဲမှာ လွင့်မျောနေသလို လွတ်လပ်သွားသည်။ ဒါဆို နေ့တစ်နေ့ရဲ့ ကျန်တဲ့အချိန်တွေမှာရော...

သွားစမ်းပါ....တွေ့ကို မတွေ့ချင်တာ..

ဖျတ်ခနဲဝင်လာတဲ့အတွေးမှန်သမျှကို ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်ပြီး စိတ်ကို ပေါ့ပေါ့လေးပဲ ထားလိုက်သည်။

ဒီအချိန်မှာတော့ သူမ အိုကေနေသည်။ ညရောက်ရင်ရော အိပ်လို့ပျော်ပါ့မလား...နှစ်နှစ် ခြိုက်ခြိုက်အိပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော်...

ခမ်းနားသည် အဖြူလွလွဝါဝန်ကလေးနှင့် ရှာကီရာထက် ပိုလှပြီး ပိုကတတ်သော ကောင်မ လေးကို သဘောကျစွာ စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေသည်။ သူနှင့်အတူသောက်နေသော ယိုးဒယားလူမျိုး ပတ်ထွိုင်က မြန်မာလိုမေးလာသည်။

“ခမ်း..မင်း သူ့ကိုစိတ်ဝင်စားနေပြီ မဟုတ်လား”

ခမ်းနားက လွန့်လွန့်ကလေး ပြုံးရင်း ဒီညချမ်းလေးမှာ Angle လေးတစ်ပါးနှင့် တွေ့ရသည့်အတွက် သူ့ခံစားချက်တွေကို ပတ်ထွိုင်ဆီမှာ ဝန်ခံလိုက်သည်။

ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးကို ဝန်ခံလိုက်သည်။

“မင်း သိပ်တော်တယ် ပတ်ထွိုင်...မင်းဆီမှာ will Power တွေ ရနေပြီထင်တယ်..နောက် တစ်ခု မင်းဂုဏ်ယူရမှာက မင်းတို့ ယိုးဒယားမလေးကို ငါစိတ်ဝင်စားတာ ဒါ ပထမဆုံးဖြစ်လို့ပဲ”

“ဒါဆို ခင်ဗျား ဒီမှာထိုင်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ...သွားလေ...သွားကပြီး သူနဲ့ရင်းနှီးအောင် လုပ်ပေါ့”

ခမ်းက White Angle လေးဆီက မျက်လုံးမခွာဘဲ...

“ဒါတွေက Child play တွေပါ....သူ့ကို ငါအလှကြည့်နေချင်သေးတယ်..ခုချိန်မှာ ငါ့စိတ် တွေ အရမ်းကို အေးချမ်းနေတယ်”

တကယ်ပါ။ အဖြူရောင်နတ်သမီးလေးက သူ့ကို အံ့သြလောက်အောင် ဆွဲဆောင်နေ သည်။

လိုအပ်ချက်တစ်ခုအနေနဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ မြတ်နိုးတဲ့စိတ် တစ်ခုတည်းနဲ့ နင့်နင့်နဲ့နဲ့ဖြစ်တာ ကောင်မလေးက သိမှာမဟုတ်ပါ။

သူ ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ...ဒီအတိုင်းပဲ အလှထိုင်ကြည့်နေရမလား... တစ်ခုခုကို လှုပ်ရှားရ မှာလား..

ကောင်မလေးက ဘယ်အချိန်ထိ .. သူ့မျက်စိအောက်မှာ ရှိနေမှာလဲ... စင်ပေါ်မှာ နောက် အဆိုတော်တစ်ယောက် ပြောင်းသွားသလို သီချင်းကလည်း အေးအေးငြိမ့်ငြိမ့်လေး ဖြစ်သွားသည်။

ခမ်းရဲ့ ကောင်မလေးက Isetam ရှေ့က ခုံတန်းလေးပေါ်မှာ ပြန်ထိုင်နေသည်။

ကြည့်ရင်း ကြည့်ရင်းနဲ့ ဒီကောင်မလေးဟာ ထူးဆန်းနေတယ်လို့ ထင်လာသည်။

အခုကျတော့လည်း ခုနက တဲထားတာ သူ မဟုတ်သလို အေးအေးလေး...တစ်နေရာကို ငေးနေတဲ့ အဆွေးမျက်လုံးတွေ ဖြစ်သွားပြန်သည်။

မင်းကို ဘယ်လိုနားလည်ရမလဲ ကောင်မလေးရယ်၊ မင်းပုံစံက ထူးဆန်းတယ်၊ မြင်နေကျ မိန်းကလေးတွေနဲ့ လုံးဝမတူဘူး...

ခမ်းနား ဆိုတဲ့ကောင်က မြန်မာပြည်မှာ ဘယ်မိန်းမကိုမှ စိတ်ဝင်စားခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး.. အခု မင်းကိုတွေ့တော့မှ ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... ကိုယ့်ဟာကိုယ်တောင် သေချာမသိတော့ဘူး။

အိုင်းရစ်သည် ဒီဇင်ဘာရဲ့ညလေပြည်လေးကို တရှိုက်မက်မက် ခံစားနေမိသည်။ ခဏနေရင် သူမ ပြန်ရတော့မည်။ ဘယ်ကို ပြန်ရမှာလဲ..ဒီနေရာမှာ

သူမ အိမ်မှ မရှိတာ...

Biyoke အနီးရှိ Tower တစ်ခုတွင် သူမ ငှားနေသည်။

သီးသီးသန့်သန့်တစ်ယောက် တည်း နေရပေမယ့် Hotel ရှိအခန်းတစ်ခုနှင့် ဘာမှမခြားပါ။ ကိုယ့်နေရာ၊ ကိုယ့်ဒေသ မဟုတ်ပေ မယ့် အဆင့်အတန်းတစ်ခု သတ်မှတ်ကြေးဆို အိုင်းရစ်ဘဝနေထိုင်ရေးသည် စုတ်ပြတ်သတ်မနေ သေးဘူးလို့ အဖြေထုတ်၍ ရသေးသည်။

အိုင်းရစ်သည် ဘီယာဘူးကိုဖောက်ပြီး သောက်ပြန်သည်။ ဒီတစ်ခါ မျက်နှာပျက်သွားသူက ခမ်းနား ပင်။ မြန်မာမျက်စိနှင့် ကြည့်လျှင် မိန်းမတစ်ယောက် ဘီယာ သောက်၊ စီးကရက်သောက် နေတာ အမြင်ရိုင်းလှသည်။ နောက်ပြီး သောက်နေတဲ့သူကလည်း ငယ်ရွယ်နုနယ်သော သူ့ရဲ့ နတ်သမီးလေး...

ခမ်း နေထိုင်ကြီးပြင်းလာသောပတ်ဝန်းကျင်သည် မြန်မာပြည်တွင် အင်မတန်မှ ကျော်ကြား သော။ အောင်မြင်သော စီးပွားရေးလုပ်ငန်းစုများကို ပိုင်ဆိုင်သည့် ထိတ်ထိတ်ကြဲ အသိုင်းအဝိုင်း။

ပညာတွေ အပြိုင်အဆိုင်သင်ပြီး မိဘများက တော်ရုံ လူတန်းစားလောက်ကို မျက်လုံးထဲ မမြင်တတ်ကြချေ။

ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ခမ်း ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို စိတ်ဝင်စားနေပြီး ဘယ်ကမှန်း မသိသလို ဘယ်လိုအဆင့်အတန်းရှိမှန်းလည်း သူမသိပါ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...သူ့နှလုံးသားက ခေါင်းလောင်းတီးနေပြီပဲ...

ပုံမှန်လည်ပတ်နေတဲ့ နှလုံးသားက စက်ရပ်ပြီး သတိပေးနေမှတော့ ခမ်း ဘာမှမတတ်နိုင် တော့ပါ။

ခမ်းက ကောင်မလေးကို အလွန်တရာမှမြတ်နိုးစွဲလမ်းနေသော

မျက်ဝန်းညိုညိုများဖြင့် မျက်တောင်မခတ်တမ်း စိုက်ကြည့်နေသည်။

ပက်ထိုင်သည် ခမ်းနှင့် အပေါင်းအသင်းဖြစ်တာ သုံးနှစ်ခန့်ရှိပြီ။
စီးပွားရေးအရ ဆက်သွယ် ဖြစ်ရင်း တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက်
ထဲထဲဝင်ဝင်သိကာ ပိုပြီးရင်းနှီးလာခဲ့သည်။ ဘော်ဒါ လို သူငယ်ချင်းလို
ပေါင်းကြတာမို့ ခမ်းရဲ့စိတ်ဓာတ်ကို သူသိပြီးသားပင်။

မိန်းမကိစ္စကင်းရှင်းသည်။ ဖြောင့်မတ်တည်ကြည်သည်။
စမတ်ကျသည်။ မင်းသားတွေလို ဆွဲဆောင်မှုရှိသည်။ body အရပ်အမောင်း၊ မျက်နှာ
.. ဘာဆို ဘာမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိသည့် အထဲ သူတို့နိုင်ငံမှာ
အတော်ပင်ဂုဏ်သရေရှိစွာနေထိုင်နိုင်သူ ဖြစ်သည်။

ခမ်းနဲ့အတူ ပက်ထိုင် မြန်မာပြည်ကို လိုက်လည်ဖူးသည်။
ခမ်းရဲ့နေအိမ်ကိုကြည့်ပြီး ပတ် ထိုင် ဖျားသွားသည်။

ခြံဝင်းအကျယ်ကြီးထဲမှာ ရေတံခွန်လေးများ၊ လှပသော
ပန်းရောင်စုံလေးများ အနားယူအပန်းဖြေနိုင်သည့် စားပွဲနှင့် ထိုင်ခုံလေးများ
..ထိုထက်ပိုဆန်းတာက ခြံဝမှ အိမ် မရောက် မီအထိ လမ်းနံဘေးတောက်လျှောက်
စီတန်းပြီး စိုက်ထားသော ထင်းရှူးပဒေသာပင်များပင် ဖြစ် သည်။

ခမ်းရဲ့အိမ်က ရေကူးကန်ကို ပတ်ဝိုင်းပြီး ချစ်စရာကောင်းအောင်
တည်ဆောက်ထားလေ သည်။

ခမ်းတို့အိမ်မှာ အလုပ်သမားချည်း ဆယ်ယောက်လောက်ရှိမည်။
ပတ်ထိုင်အပေါ် ဧည့် ဝတ်ကျေလိုက်တာလည်း မပြောပါနှင့်တော့...

ခမ်းရဲ့ရာဇဝင်ကိုသိနေတော့ ဒီနေ့ ခမ်းတစ်ယောက် ထူးခြားနေတာကို
သူအံ့သြနေမိသည်။

ခုမှ စတွေ့ဖူးတဲ့ ကောင်မလေးကို အဲသလောက်တောင်

သဲကြီးမဲကြီးဖြစ်နေဖို့ လိုလို့လား..

လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသော ပုံရိပ်တစ်ခုကြောင့် ပတ်ထွိုင်က ခမ်းကို လက်တို့လိုက် သည်။

“ကောင်မလေး ပြန်တော့မယ်”

“လိုက်ကြတာပေါ့”

ပတ်ထွိုင်ဆီမှ “Oh My God” ဟု အော်သံအကျယ်ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

ခမ်းရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို သူ့အရမ်းအံ့သြနေသလို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

နိုင်ငံတကာကို ဖြန့်ချိနေသည့် Brand တစ်ခုရဲ့ ပိုင်ရှင်၊ အထင်ကရကုမ္ပဏီကြီးတစ်ခု၏ MD တစ်ယောက်က ဒီလိုကလေးကလားအပြုအမူမျိုးကို လုပ်ပါ့မလား။ သူ့သာ လိုချင်ရင် ချက်ချင်း အနားရောက်လာမည့်သူတွေ ရှိပါသည်။

ခမ်းတစ်ယောက် ကောင်မလေးအနောက်သို့ လိုက်သွားပြီဖြစ်သည်။ ပတ်ထွိုင်လည်း ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့် ခမ်းနောက်သို့ လိုက်ရပြန်သည်။

ခမ်း တစ်ခုသတိထားမိသည်။ ကောင်မလေးက လူတွေကိုတွေ့ရင် ငေးငေးပြီး ကြည့်တတ် သည်။ လူလူချင်း ဘာလို့များ သတိလက်လွတ်ငေးနေရတာ လဲ ကလေးရယ်..

ပြီးတော့ သူ့သဘောကျတာလေးတွေ တွေ့ရင် ဟန်ဆောင်ခြင်းမရှိ၊ ဝီဘိကလေးလေးတစ် ယောက်လို ဝမ်းသာအားရရှိနေတတ်ပြန်သည်။

အဲဒီ လိုလွတ်လွတ်လပ်လပ် သူ့သဘာဝ အတိုင်းရှိနေတဲ့ ပုံရိပ်လေးကို ခမ်း နှစ်သက်သည်။ ခုခေတ်မိန်းကလေးအတော်များများက

ဟန်ဆောင်မှုတွေများပြီး ပင်ကိုစရိုက်တွေ ပျောက်ဆုံးနေ သည်။

“ခမ်း .. သူက အိမ်ပြန်ဦးမှာလား၊ ဘယ်အထိ သွားနေသလဲ မသိဘူး”

ခမ်းက ပတ်ထိုင်ကို ပါးစပ်ပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းတင်ပြီး
တိုးတိုးပြောဖို့ အချက်ပြလိုက် သည်။

ကောင်မလေးက လမ်းသွယ်တစ်ခုထဲသို့ ကွေ့ဝင်သွား၏ ။
အသီးအနှံရောင်းသော လှည်းကလေးတွေတော့ သူမ ခဏရပ်လိုက်သည်။
သစ်သီးရောင်းနေတဲ့ ကောင်လေးက သူမနှင့် မတိမ်းမယိမ်းလောက် ရှိမည်။ အဲဒီ
ကောင်လေးက သူမကို သရက်သီးတစ်ထုပ်လှမ်းပေးလိုက်တာ တွေ့သည်။ သူမက
ပိုက်ဆံထုတ်ပေးတာလည်း မတွေ့ရပါ။

ဘယ်လိုကောင်မလေးလဲ...လူချစ်လူခင်ပေါတာလား ခမ်း
နားမလည်ပါ။

ကပ္ပလီတစ်အုပ်စု လမ်းထဲမှာ ဆူညံပွတ်လောရိုက်နေသည်။
ကောင်မလေးကိုတွေ့တော့ သူတို့ ဝိုင်းပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ အချို့ရည်တစ်ဘူးကို
ဖောက်ပြီး ပေးလိုက်တာ တွေ့ရသည်။

ကောင်မလေးက ယူပြီး “Thank you” ဟု ပြန်ပြောတာ
ကြားလိုက်ရသည်။ ခမ်းက ပတ်ထိုင်ကိုကြည့်သည်။ ပတ်ထိုင်က
ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။

နားလည်ရခက်တဲ့ ကောင်မလေးပဲ...

သိပ်မကြာပါ။ ကောင်မလေးက TOWER တစ်ခုထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ခမ်း
ရင်ထဲမှာ ဟာသွားသည်။ သူကြည့်နေတဲ့ ပုံရိပ်ကလေး ပျောက်ကွယ်သွားပြီပဲ...
မင်းကို နောက်ထပ် တွေ့ချင် သေးတယ် ကလေးရယ်..

“သူ ဒီမှာနေတာ၊ ခမ်း...မင်း ခဏစောင့်၊ ငါသွားစုံစမ်းပေးမယ်”

အားကိုးရတဲ့ သူငယ်ချင်းပါပဲ...သူ့ရင်ထဲကို ပတ်ထိုင်က ကောင်းစွာ
မြင်တတ်လေသည်။

ပတ်ထိုင်က TOWER မှ အစောင့်နှင့် သူတို့ ယိုးဒယားလို ပြောပြီး
ပြန်လာသည်။

“ခမ်း ကောင်မလေးက ဒီမှာ နှစ်ချုပ်နဲ့ငှားနေတာ သုံးနှစ်ရှိပြီတဲ့”

“သူ ဘာအလုပ်လုပ်လဲ၊ နာမည်ကရော”

“အဲဒါတော့ သူတို့လည်း မသိဘူးတဲ့”

ခမ်း စိတ်တွေ နောက်ကျသွားသည်။

သူသိချင်တာ အလုံးစုံ မသိလိုက်ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်နေမိသည်။

“သွားမယ် ပတ်ထိုင် ၊ မနက်ဖြန်မနက်စောစော ဒီနေရာကို
ထပ်လာမယ်”

သေချာပြီလားဟု ပတ်ထိုင်ရဲ့အမေးကို သူက “Dead Sure” ဟု
ပြန်ဖြေလေသည်။

ထိုညက ခမ်းအတွက် အမှတ်တရရှိဆုံးညတစ်ည ဖြစ်သည်။

*

ဒီဇင်ဘာရဲ့အအေးဒဏ်ကို အန်တုပြီး

ကောင်မလေးထွက်လာမည့်အချိန်ကို လာစောင့်နေ မိသည်။ သူ့လက်ထဲမှာ
အင်မတန်မှ သေသပ်လှပသော ပန်းစည်းကြီးတစ်စည်း။

လူတစ်ယောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ကြည့်ရတာ
ရင်ဖိုဖို့ကောင်းပေမယ့် ဒီနေ့တော့

ကောင်မလေးနှင့်ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းခင်မင်ခွင့်ရချင်သည်။

ခမ်းနား ဆိုတဲ့သူက စိတ်မြန်တဲ့အထဲတွင်ပါသည်။ ကောင်မလေး ထွက်လာတာနှင့် ပန်းစည်းပေးပြီး မိတ်ဆက်မည်။ တစ်ခုခုလိုက်စားဖို့ ခေါ်မည်။ အဲဒီ အတွက် ဒီနေ့လုပ်ရမည့် အလုပ်အားလုံးကို သူရွှေ့ထားခဲ့ရသည်။

ခမ်းက စိတ်ရှည်စွာဖြင့် စောင့်နေမိသည်။ ကောင်မလေးက တော်တော်နှင့်ထွက်မလာပါ။

ဒီ Tower မှာ ထွက်စရာ နောက်တစ်ပေါက်လည်း မရှိပါ။ ကောင်မလေးထွက်ဖို့ ဒီအပေါက် တစ်ပေါက်ပဲ ရှိတာ ...ဘာလို့များ ထွက်မလာရသေးတာလဲ..တစ်ခုခုများ ဖြစ်နေလို့လား...နေလို့ ရော ကောင်းရဲ့လား ကလေးရယ်...

မနက်ကတည်းကစောင့်လာခဲ့တာ နေ့ခင်းတောင် ရောက်ပြီ ..ကောင်မလေး အရိပ်အယောင်ယောင် မတွေ့ရသေး..

ပတ်ထိုင်ဆိုတဲ့ကောင်က ခုမှရောက်လာသည်။
ပတ်ထိုင်ကိုတွေ့တွေ့ချင်း ခမ်းက

“ကောင်မလေး ခုထိ ထွက်မလာသေးဘူး...
သူတစ်ခုခုဖြစ်နေပြီထင်တယ်၊ ပတ်ထိုင် အစောင့်တွေကို သွားမေးကြည့်ပါဦး”

“ညက များသွားလို့ အိပ်ပျော်နေတာ ဖြစ်မှာပါ။ တစ်ခုခု သွားစားပြီးမှ ထပ်စောင့်ကြတာ ပေါ့”

ခမ်းက ငြင်းသည်။

“သွားစားနေတုန်း သူထွက်သွားရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဟိုရှေ့က ဆိုင်ဆို ဒီနေရာကို မြင်နေရတာ ပဲ၊ သိပ်အဖြစ်သည်းမနေနဲ့”

ပတ်ထိုင်က မြန်မာလို ကောင်းကောင်းပြောတတ်သည်။ လိုအပ်လျှင်

သူတို့ကုမ္ပဏီအတွက် translator လည်း လုပ်ပေးသေးသည်။

“မင်း ပြောလည်း ခံရမှာပဲ၊ သူ့ကို မတွေ့ရမချင်း ငါ ဘာမှ စားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါဆို ငါတို့ သူ့အခန်းကို တက်ကြည့်ကြမလား”

ပတ်ထိုင်က သူနည်းသူဟန်ဖြင့် အစောင့်ဆီချဉ်းကပ်ကာ အကူအညီတောင်းတော့ အခန်းနံပါတ်သိလိုက်ရသည်။

ဓာတ်လှေကားဖြင့် ၁၈ ထပ်ကို တက်ပြီး ကောင်မလေး အခန်းရှေ့ရောက်တော့ သူရင်တွေ ခုန်လာသည်။ ဒီအခန်းထဲမှာ ကောင်မလေး အိပ်နေမှာလား...ဘယ်လောက်ပဲ အအိပ်မက်သူ ဖြစ်ပါစေ၊ ဒီလိုမွန်းလွဲနေစောင်းအထိတော့ အိပ်နိုင်မည်မထင်ပါ။

ပတ်ထိုင်က တံခါးကိုခေါက်ကြည့်သည်။ ဘာမှမထူးခြား နောက်တစ်ခါ ထပ်ခေါက်ပြန် သည်။ ဘာတုံ့ပြန်မှုမှမလာ။ ပတ်ထိုင်က ယိုးဒယားလို အထဲမှာလူရှိသလားဟု ထပ်မေးသည်။ ဘာဆို ဘာမှမကြား...နည်းနည်းတော့ ထူးဆန်းနေသည်။

ခမ်း စိတ်တွေ ပူလာသည်။ သူ့ရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို သိနေသလိုမျိုး ခံစားရသည်။

“ပတ်ထိုင် ဒီအခန်းသော့ကို ရအောင်တောင်းကွာ၊ ငါတို့ ဖွင့်ကြည့်မှဖြစ်မယ်..ကောင်မ လေး အထဲမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး”

ပတ်ထိုင် သွားအကြောင်းကြားပြီး သိပ်မကြာပါ။ အစောင့်တွေ လိုက်လာပြီး တံခါးဖွင့်ကြည့် ကြသည်။

ကောင်မလေးက ကုတင်နံဘေးမှာ ပုံရက်ကလေး လဲကျနေသည်။

ခမ်း မျက်လုံးတွေ ပြာသွားသည်။

တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှဒီလို သောက မရောက်ဖူးခဲ့။ ကောင်မလေးကို အရမ်းစိုးရိမ်သွားသည်။

ခမ်းက အစောင့်တွေ တားမြစ်နေသည့်ကြားမှ ကောင်မလေးကို ပြေးပွေ့လိုက်သည်။ သူ စမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှလုံးခုန်နေသေးသည်။

“ပတ်ထိုင်..ဆေးရုံပို့မယ် ၊ မြန်မြန်လုပ်...ကောင်မလေး သတိလစ်နေတာ”

“မင်းနဲ့ ဘာတော်သလဲ”

အစောင့်တွေက မေးသည်။

“ဒါ ကျွန်တော့်ညီမပါ”

မတတ်နိုင်။ ဒီလိုပဲ ဖြေရတော့မည်။

ဒီလိုအချိန်မှာ သူစိမ်းတစ်ယောက်ဆိုလည်း မြန်မာစိတ်ဓာတ်ဖြင့် သူကယ်မိမည်ပင်...

ခုဟာက ကိုယ်စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကောင်မလေး ဆိုတော့ ပိုပြီး မကယ်သင့်ဘူးလား..

သူ့လက်ထဲမှာ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ကလေး ပါလာသော ကောင်မလေးကို နာကျင်ကြေကွဲ စွာ စိုက်ကြည့်မိသည်။ တက်ကြည့်မိတာ မှန်သွားပါသည်။သူသာ တက်မကြည့်မိလျှင် ကောင်မ လေးတစ်ယောက်တည်း လူမသိ သူမသိ ဘယ်အချိန်ထိ သတိလစ်နေမည်လဲ မသိ။

*

Pressure တွေ အရမ်းကျပြီး သတိလစ်နေတာတဲ့...ဖြူစင်ဖွေးနုနေသော

မျက်နှာလေးကို ခမ်း တဝကြီး ကြည့်နေမိသည်။ ကြည့်လေ
ပိုချစ်မိလေဖြစ်နေပေမယ့် မတက်နိုင်။ အကြည့်မှမလွှဲ နိုင်ဘဲလေ..

ကောင်မလေးဆီမှ ညည်းသံတိုးတိုးလေး ထွက်လာသည်။ သို့သော်
မဝီသ။

“ဒယ်..ဒီ...”

သူ့အဖေကို တနေတာတော့ သူသိလိုက်သည်။ သူမလက်ကလေးကို
ကိုင်ပြီး အားပေးလိုက်ချင်သည်။ အခွင့်အရေးယူတတ်တဲ့ ယောက်ျားထဲမှာ သူ
မပါချင်ပါ။

ဒီအတိုင်းလေးပဲ ကရုဏာသက်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ သိပ်မကြာပါ...
သူမ မျက်လုံးလေး တွေ ပွင့်လာသည်။ ပြီးတော့ မူးလို့လားမသိ၊ ပြန်ပြီး
မှိတ်သွားသည်။

ပတ်ထိုင်က ယိုးဒယားလို

“မင်း သတိရပြီလား မိန်းကလေး၊ မင်း အခန်းထဲမှာ သတိလစ်နေလို့
ဒီအစ်ကိုက ဆေးရုံ တင်ပေးထားတာ”

“ခေါ့ဗ်ခွန်း (ကျေးဇူးတင်ပါတယ်)”

ဟု သူမက ယိုးဒယားလို ပြန်ပြောသည်။ ခမ်းက ခပ်ပြုံးပြုံးကလေး
စိုက်ကြည့်ရင်း မြန်မာ လို ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“ရပါတယ်...မင်း နေကောင်းရင် ကျေနပ်ပါပြီ”

ပတ်ထိုင်က သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာသာပြန် လုပ်ပေးနေရသည်။

တစ်ယောက် ယိုးဒယားမ...တစ်ယောက်က

မြန်မာယောက်ျား..ကြားထဲက ဘာသာပြန်သူ က ပြုံးစိစိဖြင့်
သဘောတွေကျနေသည်။ ခမ်းက ကောင်မလေးအပေါ် အတော်လေး တိမ်းညွှတ်နေ

တာကိုး..

အိုင်းရစ်ရဲ့မျက်လုံးလေးတစ်စုံက ခမ်းအပေါ် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း စကားဖြင့် ပြောတာထက် ပိုစွာ ဖော်ပြနေသည်။

သူက မြန်မာပြည်က လာတာလား၊ ဒီမှာနေထိုင်တဲ့ မြန်မာတစ်ယောက်လား..သူမ မသိပေ မယ့် မြန်မာလို ဝီဝီသသပြောနေသည့် သူ့ကိုတွေ့တော့ ရင်ထဲမှာ နင့်သွားသည်။

ဒီမှာနေစဉ်တစ်လျှောက် အိုင်းရစ်သည် မြန်မာလို သိပ်ပြီး ပြောလေ့မရှိပေ။ ယိုးဒယားလို သာ ပြောပြီး အနေကြာလာတော့ သူမကို ယိုးဒယားမလေးလို့ပဲ ထင်ကြလေသည်။

ပတ်ထွိုင်က ခမ်းသိချင်နေမည့် မေးခွန်းများကို ခမ်းကိုယ်စား မေးပေးလေသည်။

“ဝါဒီခပ် ချူးအလိုင်ခ (နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ ညီမ)”

“အိုင်းရစ်”

“အိုး..သိပ်လှတဲ့ နာမည်ပဲ”

ခမ်းက တအံ့တဩဖြင့် ဝင်ပြီးပြောသောအခါ အိုင်းရစ်မျက်နှာလေး ညှိုးသွားသည်။

ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မရှေ့မှာ မြန်မာလို မပြောပါနဲ့လားရှင်၊ မြန်မာတွေကို မုန်းလို့မဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာပြည်ကို လွမ်းလို့ပါ...နေ့စဉ်ရက်ဆက် လွမ်းနေရလို့ပါ... ကျွန်မကို ရှင်တို့ ကိုယ်ချင်းစာပေးကြပါ၊ ကျွန်မ ခံစားချက်တွေကို နားလည်ပေးကြပါ။

အိပ်ပျက်ညတွေ များလို့ တစ်ယောက်တည်း မူးမေ့လဲကျနေတာပဲ ကြည့်ပါတော့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ကျွန်မကိုကယ်တင်ခဲ့တဲ့အတွက်
ရှင်ကိုကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ မသေ ချင်သေးဘူး။

ကောင်မလေး မျက်နှာကို အရိပ်လိုကြည့်နေသော ခမ်းက ချက်ချင်း
သိလိုက်သည်။

“ပတ်ထိုင်...သူ့ကို မေးကြည့်ပါဦး...နေလို့ ကောင်းရဲ့လားလို့၊
မျက်နှာလေး နှမ်းသွားလို့”

“ခမ်း...မင်း သိပ်အကဲပိုတယ်နော်”

အိုင်းရစ်ရှေ့မှာ သူတို့ပြောဆိုနေတာတွေကို မသိသလိုနေရပေမယ့်
သူ့နာမည် ခမ်း ဆိုတာလောက်တော့ သိလိုက်ပါသည်။ အိုင်းရစ်က ပတ်ထိုင်ကို
ယိုးဒယားလိုပြောပြီး မေးသည်။

“သူ့နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

ပတ်ထိုင်က တကယ့်ဗရတ်...ခမ်းဘက်ကို စပ်ဖီးဖီးရပ်ကြီးဖြင့်
လှည့်ကြည့်ပြီး

“ခင်ဗျားနာမည် ကောင်မလေး မေးနေပြီ....ပြောပြလိုက်ရမလား၊
နည်းနည်း ဈေးကိုင်ဦးမ လား”

အိုင်းရစ်မှာ ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရသည်။
တော်တော်ရယ်စရာကောင်းသည့် လူတွေ....

“မင်းက ကောင်မလေးကိုရှေ့မှာထားပြီး နောက်နေပြန်ပြီ”

“ဒါဆို ပြောလိုက်မယ်နော်”

ပတ်ထိုင်က ကောင်မလေးဘက်သို့လှည့်ပြီး

“သူ့နာမည်က ခမ်းနား...လို့ ခေါ်တယ်”

အိုင်းရစ် ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့ကို မျက်လုံးကလေးထောင့်ကပ်ပြီး ပြုံးပြကာ အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ပြလိုက်သည်။

ဆံနယ်လေးတွေ ကပိုကရိုဖြင့် သဘာဝ အတိုင်း လှနေသော ကောင်မလေးကို မြတ်နိုးလွန်း စွာ အကြည့်မလွှဲနိုင်အောင် ရှိရပြန်သည်။

ထိုစဉ် အိုင်းရစ်ကို ကုသပေးမည့် တာဝန်ကျဆရာဝန်ကလေး ဝင်လာသည့်အတွက် သူတို့ စကားစ ပြတ်သွားကြသည်။

ဆရာဝန်က ပတ်ထိုင်ကို ပြောနေသည်။ ဘာတွေပြောသလဲဆိုတာ သူ မသိသည့်အတွက် နောက်မှ ပတ်ထိုင်က ပြန်ပြောပြသည်။

“သူ အရမ်းအားနည်းနေလို့ အိမ်မှပြန်အနားယူမယ်ဆိုရင် အနားမှာ ပြုစုပေးဖို့ အချိန်ပြည့်လူတစ်ယောက်စောင့်ပေးရမယ်တဲ့...မင်း... ဘယ်လိုလုပ်မလဲ..သူက တစ်ယောက်တည်း နေတာ”

ခမ်းက စိတ်ပူပြီး ဘာမှမစဉ်းစားတော့ဘဲ

“ငါနေတဲ့ ကွန်ဒိုကို ခေါ်သွားမယ်ကွာ”

ပတ်ထိုင်က

“ဖြစ်ပါ့မလား ခမ်း၊ မင်းက တစ်ယောက်တည်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

“မင်း ငါ့ကို မယုံဘူးလား ပတ်ထိုင်၊ ငါ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ မင်းအသိဆုံးပဲ၊ နေပါဦး...သူ့ဆန္ဒကို အရင်မေးကြည့်ပါဦး”

ပတ်ထိုင်က ယိုးဒယားလိုမေးတော့ ကောင်မလေးက

“အိုင်းရစ် တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ပါတယ်၊”

ဟု တိုးတိတ်စွာ ပြန်ဖြေလေသည်။ ခမ်းသိတော့

“ဟာ...မဖြစ်ဘူး၊ဒါတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်ဘူးကွ...သူ ဒီနေ့လိုမျိုး

ထပ်ဖြစ်သွားရင် ငါ..ငါ သွားပြီ”

အိုင်းရစ်သည် ပီပီသသကြီးကြားလိုက်ရသော သူ့စကားသံကြောင့် အကြီးအကျယ်တုန် လှုပ်သွားသည်။ သူ ...သူက အိုင်းရစ်ကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက လိုက်ကြည့်နေတာလဲ...

ဒီလောက်အချိန်တိုတိုလေးအတွင်းမှာ အိုင်းရစ်ကို ဘာကြောင့် သူ့ရင်ထဲထည့်လိုက်တာ လဲ...

သူပုံစံက အိုင်းရစ်ကို စိတ်မချစွာ အစိုးရိမ်လွန်နေသည်။ ပတ်တိုင်းက အိုင်းရစ်ကို ရှင်းပြ သည်။

“မင်း..နေကောင်းတဲ့အထိ သူက စောင့်ရှောက်ပေးမှာပါ...ကျေးဇူးပြုပြီး မငြင်းလိုက်ပါနဲ့၊ ကိုယ် အာမခံပါတယ်...သူ လာကောင်းတစ်ယောက်ပါ အိုင်းရစ်”

နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ အားငယ်နေတဲ့အချိန်မှာ သူ့ရဲ့နွေးနွေးထွေးထွေးဆက်ဆံမှုကို အသိအမှတ်ပြုဝမ်းသာပါသည်။

အိုင်းရစ်ဟာ ကိုယ့်ဘဝ ကိုယ်ကျောင်းပြီး ယောက်ျားတွေကို လျစ်လျူရှုခဲ့တာ ကြာပြီပဲ..

ကောင်းကောင်း ဆိုးဆိုး အားလုံးကို ယောက်ျား...ဆိုတဲ့ ခေါင်းစဉ်အောက်မှာထားပြီး ဝေး ဝေးနေခဲ့သည်။ သူ့ကိုကျတော့ စတွေ့ကတည်းက ထူးဆန်းစွာ ခင်တွင်သွားမိတာ အိုင်းရစ် ကိုယ် တိုင် အံ့သြမိသည်။

အချိန်တိုင်း နှောင်ဖွဲ့နေတဲ့ သူ့အကြည့်တွေကို တောင့်ခံနိုင်စွမ်းမရှိတာ ဝန်ခံပါသည်။

ခမ်းနား...တဲ့။ ရှင်ဘယ်လိုအသိုင်းအဝိုင်းက ဆင်းသက်လာတယ်ဆိုတာ သေချာမသိပေ မယ့် ရှင့်ရုပ်ရည်ဟာ ရှင့်နာမည်နဲ့ အရမ်းကို လိုက်ဖက်ပါတယ်။ လူလူချင်း ကူညီတတ်တဲ့ မြန်မာပီ သတဲ့ ရှင့်စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း ကျွန်မ

လေးစားမိတယ် ကိုခမ်း...

“ခဏလေးပါ တကယ့်ကို ခဏလေးပါဗျာ၊ သူနေကောင်းတဲ့အထိ
စောင့်ရှောက်ပေးပါရစေ ..ပတ်တိုင် မင်း ထပ်ပြောပေးပါဦး”

သူ့လေသံနှင့် အမူအရာက သနားစရာပင် ကောင်းသေးသည်။
အိုင်းရစ်ကို သူစိုးရိမ်လွန် နေတာ၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုလွန်ကဲနေတာ အတိုင်းသား
တွေ့မြင်ကြားသိနေရသည်။

အိုင်းရစ် မနေနိုင်တော့....သူ့ဆန္ဒကိုလိုက်လျောပေးဖို့
ဆုံးဖြတ်လိုက်မိသည်။

“နေကောင်းတဲ့အထိပဲ နေပါ့မယ်”

ပတ်တိုင်က ဘာသာပြန်ပေးတော့ ခမ်းမှာ ကလေးတစ်ယောက်လို
ပျော်ရွှင်မှုကို မထိန်းချုပ်နိုင်ရှာ။ ပတ်တိုင်က

“ခမ်း...မင်း ကွန်ဒိုမှာ ငါမရှိဘဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်
ဘယ်လိုပြောဆိုဆက်ဆံကြမလဲ”

ခမ်းက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှာ ယိုးဒယားစကားပြောစာအုပ်ကို
ထုတ်ပြလိုက်သည်။

“တွေ့လား...ငါ သူ့ကို တွေ့ကတည်းက ဆောင်ထားပြီးသား၊ နောက်ပြီး
International Language နဲ့ ပြောလည်း သူနားလည်မှာပါ။ သူ ဒီလောက်
မအပါဘူးကွာ”

ခမ်းလုပ်ပြသော လက်ဟန်ခြေဟန်များကိုကြည့်ပြီး ပတ်တိုင်က
တဟားဟားအော်ရယ် တော့သည်။

ဪ...ဘယ်လိုပတ်သက်မှုမျိုးပါလိမ့်...တခြား
မိန်းကလေးတွေကျတော့ သူတို့ကို စိတ်ဝင်စားတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေဆီက

အမှုအရာနဲ့စပြီး သတိထားမိကြမှာပါ။ အိုင်းရစ်မှာတော့ ..သူ့စကားတွေကြားပြီး ကျောတောင် စိမ့်နေပြီ။ ဒါနဲ့များ သူနဲ့တစ်မိုးအောက်မှာ အတူလိုက်နေဖို့ ဘာဖြစ်လို့ ဆုံးဖြတ်မိတာလဲ မသိတော့ပါဘူး

ဘာပဲပြောပြော သူဟာ အိုင်းရစ်ရဲ့အသက်သခင်ကျေးဇူးရှင်ပါ... တဒင်္ဂလေးတွေ့လိုက်ရုံ နဲ့ သူ့ကို ယုံကြည်သွားမိသည်။ သူဟာ အိုင်းရစ်ကို စိတ်ငြိုငြင်အောင် လုပ်မယ့် လူစားမျိုး မဟုတ် လောက်ပါဘူးလေ...

“ခမ်း..သူ့အဝတ်အစားတွေ ပြန်ယူရမှာပေါ့”

“No....no..အကုန် အသစ်ဝယ်ပေးမယ်..ဒါတွေ ငါ့တာဝန်ထားလိုက်ကွာ”

ဆေးရုံက ဆင်းလို့ရပြီဆိုတော့ ခမ်းက အိုင်းရစ်ကို စွေကနဲ့ ပွေ့ချီပစ်လိုက်သည်။ အလစ်မှာ အငိုက်မိသွားတဲ့အတွက် အိုင်းရစ်က ယောင်ပြီး မြန်မာလိုထွက်သွားမလို့ သိသိက လေးလိုတော့သည်။ ပါးစပ်ကို အမြန် ဘရိတ်အုပ်ပြီး ယိုးဒယားလို ပြန်ပြောရသည်။

“ရပါတယ်..အိုင်းရစ် လမ်းလျှောက်သွားပါ့မယ်”

ပတ်တိုင်းက သူ့သူငယ်ချင်းကိုယ်စား ပိတ်ပြီး ပြောတော့သည်။

“သူ အရမ်းစိတ်ပူနေတယ်။ ရမှာ မဟုတ်ဘူး..ဒီတိုင်းပဲနေလိုက်”

သူ့ရင်အုပ်ကျယ်ကျယ်ကြီးထဲမှာ အိုင်းရစ် ငြိမ်နေရသည်။ သန်မာသော ၊ တောင့်တင်း သော သူ့လက်များက မြဲမြံလှသည်။

အိုင်းရစ်ခန္ဓာကိုယ်လေးက သွယ်တော့ သူ့အတွက် ဘာမှ အပန်းမကြီးသလိုပင်..

ခက်တာက လူတွေ။ လူတွေက သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် လုပ်နေကြ သည်။

ကောင်လေးက ကောင်မလေးကို သဲသဲလှုပ် ကြင်နာနေသည်ဟု ထင်ကောင်းထင်ကြလိမ့် မည်။ သူကလည်း သူပဲလေ..အိုင်းရစ်ကို တစ်ချိန်လုံး အရိပ်တကြည့်ကြည့်လုပ်နေတာကိုး..

တစ်ခါမှမခံစားဖူးတဲ့ ခံစားမှုမျိုး အိုင်းရစ်ရင်ထဲကို ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ။ အိုင်းရစ် က ရှက်တတ်လို့လား၊ အရှက်အကြောက်ကင်းကင်းနဲ့ရပ်တည်ခဲ့တာ ဘယ်လောက်ကြာနေပြီလဲ။ မိန်းကလေးဆိုတဲ့ ဘဝကြီးကိုလည်း မေ့ထားခဲ့တာပဲ။

ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ အိုင်းရစ် ရှက်နေတယ်။ ရင်တွေလည်း ဖိုနေတယ်လေ။ အဲဒါ..သူ့ကြောင့်ပေါ့....

*

သူတစ်ယောက်တည်း နေတဲ့ ကွန်ဒိုအခန်းဟာ ဝင်လိုက်တာနှင့် စိတ်ကို ကြည်လင်သွား စေသည်။

အဖြူရောင်ကြိုက်သူဟု ယေဘုယျအားဖြင့် ခန့်မှန်းလို့ရလောက်အောင် တစ်ခန်းလုံးမှာ အဖြူရောင်တွေ လွှမ်းနေသည်။ ဆိုဖာဆက်တီအဖြူရောင်၊ ခန်းဆီးလိုက်ကာ အဖြူရောင်။ အလှထိုးထားတဲ့ ပန်းအိုးမှာလည်း နှင်းဆီပန်းအဖြူရောင်၊ ယောက်ျားလေးဆိုပေမယ့် သူဟာ စည်းစနစ်ကျသူတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်။

ခန်းနားသည် ကောင်မလေးကို သက်သောင့်သက်သာရှိစေရန် အိပ်ခန်းတစ်ခုထဲရှိ ကုတင်ပေါ်သို့ ချပေးလိုက်သည်။

ပတ်တိုင်းဆီမှ ကြားဖူးနားဝရှိသော ယိုးဒယားစကားများဖြင့် သူမနှင့်ရင်းနှီးဖို့ သူ စတင်ကြိုးစားတော့သည်။

“ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး အိပ်လို့ရတယ်၊ ကိုယ့်အိမ်လိုပဲ
သဘောထားပေါ့”

ဒီလိုပြောပြီး စာအုပ် တစ်ခါလှန်ပြန်သည်။ သူ
ဘာထပ်ပြောချင်လို့ရှာနေတာလဲတော့ မသိ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ မသက်သာပါ။

ရှင် ပြောချင်တာပြော။ ကျွန်မ နာလည်တယ်လို့သာ
ပြောလိုက်ချင်သည်။ ဒါပေမယ့် ဒီလို ပြောဖြစ်မှာ မဟုတ်မှန်း အိုင်းရစ်သိနေသည်။

အတော်လေးကြာတော့မှ သူက

“ဗိုက်ဆာနေပြီလား...ထမင်းစားမလား”

ဟု မေးသည်။

အိုင်းရစ်က ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။ သူနှင့်နီးကပ်စွာရှိနေပြီး သူ
သုံးနေကျဖြစ်ဟန်တူသော အကောင်းစားရေမွှေးနံ့ကို ယဉ်ပါးလာသလိုရှိသည်မို့
နေရတာ နည်းနည်းကျဉ်းကျပ်လာသည်။

အိုင်းရစ် ထမင်းမစားဘူးလို့ ငြင်းတယ်ထင်ပြီး သူ့မှာ ပျာယာတွေ
ခတ်သွားသည်။

ပထမဆုံး သူက အိုင်းရစ်ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးပြီး
နဖူးလေးကို စမ်းကြည့်သည်။

“(ခွန်)ဆဘိုင်မိုင် (မင်း နေကောင်းရဲ့လား)”

ဟုလည်း မေးသည်။

“အိုင်းရစ် ကော်ဖီသောက်ချင်တယ်”

ဒါတော့ သူနားလည်ပုံရသည်။ ချက်ချင်းထပြီး ဘလက်ကော်ဖီတစ်ခွက်
သွားဖျော်လာ ပေးသည်။ ထို့နောက် ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ဆင်းဒ်ဝစ်ချ်ပေါင်မုန့်တွေ

ယူလာပေးသည်။

အိုင်းရစ်မှ တစ်ခုခုမစားလျှင် မဖြစ်တော့သည့်ပုံမို့ သူ့ကို အားနာပြီး အိုင်းရစ်က ကော်ဖီနှင့် ဆင်းဒ်ဝစ်ချ်တစ်ခုကို ဝင်အောင် စားပြလိုက်ရသည်။

“အိုင်းရစ်...ဒီ night dress လေး လဲဝတ်လိုက်ပါလား...ဒါ ကိုယ့်အမေ ဒီလာရင် ဝတ်တဲ့ ဝတ်စုံပါ”

ရှင်လည်း သိပ်လည်တာပဲ...ရှင်အပေါ် အမြင်စောင်းမှာစိုးလို့ ကြုံပြီး ကာထားတာပေါ့လေ.

အိုင်းရစ်က သူ့ကို စချင်လာသဖြင့်

“Are you single, sure”

သူက အိုင်းရစ်မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ကာ ပြုံးပြီး

“No”

ဟု ပြောပြီး အိုင်းရစ်ကိုတစ်လှည့်၊ သူ့ကိုသူတစ်လှည့် လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ အိုင်းရစ်မျက်နှာမှာ ရှက်ရိပ်လေး ဖြာသွားသည်။

အချိန်တွေ ဘယ်လိုကုန်လို့ ကုန်သွားမှန်း မသိရအောင် သူနှင့်အိုင်းရစ် လေပေးဖြောင့်နေ သည်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၊ ယိုးဒယားလို ညှပ်ပြောလိုက်နှင့်....တစ်ခါတလေ International language တွေ သုံးလိုသုံးနှင့် အဟုတ်ကြီး ဟုတ်နေကြသည်။

နည်းနည်းအေးလာတော့ ခမ်းက သူ ဝတ်ထားသည့် ဂျာကင်ကို ချွတ်ပြီး အိုင်းရစ်ကို ဝတ် ပေးသည်။

တအံ့တဩမော့ကြည့်လာတဲ့ မျက်ဝန်းလေးမှာ အားကိုးမှုတွေပါနေသည်။ နွေးထွေးနေ သည်။

ဘာပဲပြောပြော ဒီအချိန်မှာ သူဟာ အိုင်းရစ်ရဲ့အားကိုးရာ ဖြစ်ရမည်။
သူ့ရဲ့ အယုအယတွေဟာ မိဘတွေနဲ့ဝေးကွာနေတဲ့ အိုင်းရစ်အတွက်
ဆေးတစ်ခွက်ဖြစ်စေရမည်။

ရင်ထဲမှာဖြစ်ဖျားခံပြီးစီးဆင်းလာတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဖြင့် အိုင်းရစ်ကို
ပြုစုပေးဖို့ ဆုံးဖြတ် ထားပြီးသား

“အေးလာပြီ အိပ်လိုက်ပါလား”

ခမ်းက ယိုးဒယားလိုပြောပြီး အိပ်ခိုင်းတော့ ကောင်မလေးက
ခမ်းမျက်လုံးကို လက်ညှိုး ထိုးပြပြီး

“ဘယ်အချိန်ထိ ထိုင်ကြည့်နေဦးမှာလဲ”

ဟု မေးသည်။ ခမ်း ရှက်သွားသည်။

သို့သော် မရှက်ဟန်ဆောင်ကာ ခပ်တည်တည်ပင်

“မင်း မအိပ်မချင်း...no... အိပ်ပျော်သွားလည်း ကြည့်နေဦးမှာပဲ”

သူက မတတ်တတ် အင်္ဂလိပ်လို ပြောလိုက်၊ ယိုးဒယားလို ပြောလိုက်၊
ပြောနေသမျှ ကောင်မလေးက နားလည်ပုံရလို့ တော်ပါသေးရဲ့...အခုအချိန်ထိပေါ့...

သူ့ကို အိုင်းရစ် လှည့်စားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဖျားယောင်နေတာလည်း
မဟုတ်ဘူး၊ အတိတ်ကို ဖုံးကွယ်ထားတာ တစ်ခုပဲ၊ ဒါဟာလည်း
ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်ထိ ဖုံးထားနိုင်မှာလဲ... ဖြစ်နိုင်ရင် သူမက သေတဲ့အချိန်ထိ
တတ်နိုင်သမျှ ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားသွားမှာပဲ...

ဒီနေ့ညလေးဟာ အိုင်းရစ်ဘဝမှာ တကယ့်ကို ထူးထူးခြားခြားနဲ့
ရှားရှားပါးပါးညလေးတစ် ညပါပဲ...

အထီးကျန်ခဲ့တာ ညပေါင်း မရေတွက်နိုင်တော့ပြီပဲ..ဒီနေ့ညမှာ
သူ့ကြောင့် အိုင်းရစ် ပျော်ရတယ်၊ မခံစားဖူးတဲ့ကြည်နူးမှုနဲ့ရသအသစ်တွေကို

ခံစားလိုက်ရတယ်..

အဲဒီ ခံစားမှု တစ်ခုတည်းနဲ့တင် သူမဘဝမှာ လုံခြုံသွားသလို ခံစားရသည်။

ဒါဆို အိုင်းရစ်တစ်ယောက်တည်း ဘယ်လောက်တောင် အားကိုးရာမဲ့ခဲ့သလဲ...သူစိမ်းတွေ နေတဲ့အရပ်မှာလေ...

ဒီဇင်ဘာညက စိမ့်ပြီးအေးနေသည်။ အပြင်မှာ ဆောင်းရဲ့သင်္ကေတ နှင်းမြူလေးတွေ ကျနေမလား မသိဘူး....

ဒါပေမယ့် အိုင်းရစ် ရင်ထဲမှာတော့ နွေးနေတာပဲ...သူ့အနားမှာ နေရတာ တကယ်ပဲ နွေးထွေးလှသည်။

သူဟာ အိုင်းရစ်ကို အရိပ်လိုကြည့်နေတာက လွဲလို့ အိုင်းရစ်ဘဝနောက်ကြောင်းတွေကို လျှောက်မေးနေတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ချိန်လုံး အိုင်းရစ်လိုအပ်သမျှကို စဉ်းစားပေးပြီး ဖြည့်ဆည်းပေးဖို့ ကြိုးစားနေပုံ ရသည်။ သူမဘဝမှာ အရမ်းကြင်နာတတ်တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို တွေ့ဖူးသွားပါပြီ။ အဲဒါ ခမ်းပေါ့။

ဒယ်ဒီကို ခမ်းအကြောင်း ပြောပြချင်လိုက်တာ..

ဒယ်ဒီ...အခုနေကောင်းရဲ့လား။ အိုင်းရစ်မရှိဘဲ ဘဝမှာ ပျော်ပျော်နေတတ်ပြီလား။ နေတတ်မှာပါလေ၊ ဒယ်ဒီမှာ အိုင်းရစ်မရှိပေမယ့် တခြားတစ်ယောက်ရှိနေသေးတာပဲ..

ဒယ်ဒီက အိုင်းရစ်ကို ရက်ရက်စက်စက်ထားရစ်ခဲ့တယ်နော်...

စကားပြောရင်းမှ အသံလေး တိတ်သွားပြီး ငေးငေးလေးဖြစ်သွားသောအိုင်းရစ်အမှုအရာ ကြောင့် ခမ်းတစ်ယောက် ပျာသွားပြန်သည်။ “နေကောင်းရဲ့လား” ဟု တွင်တွင်မေးနေတော့ သည်။

အိုင်းရစ် စိတ်အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်သွားအောင် ခမ်းက

“အိုင်းရစ်...မင်းကို ကိုယ်တို့မြန်မာဖီဒီယိုဇာတ်ကား ပြချင်တယ်၊

ကြည့်မလား”

“စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသားပဲ”

ခမ်းပြသော ဇာတ်ကားထဲမှ သရုပ်ဆောင်တွေကို သူမ သိပ်မသိပါ။

မသိဆို မြန်မာပြည်နှင့် ဝေးကွာနေတာ ကြာလှပြီပဲ။

အဲဒီ ဇာတ်ကားထဲမှာ အဖေလုပ်တဲ့လူကြီးက သူ့သမီးကို

ငုံထားမတတ်ချစ်ပြီး အလိုလိုက် နေတာတွေ့တော့ အိုင်းရစ်မျက်လုံးထဲမှာ

ငယ်ငယ်က ပုံရိပ်လေးတွေ ပြန်ပြီး ရစ်ဝဲလာကြသည်။

ဒီလူကြီးက ဒယ်ဒီနဲ့သိပ်တူတာပဲ...ကြည့်ရင်းကြည့်ရင်းနဲ့ ဒယ်ဒီကို ပိုပြီး

သတိရလာသည်။

ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စတွေကို မျက်တောင် တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ

ပြန်သိမ်းနေရသည်။

သူ့ရှေ့မှာ အိုင်းရစ် ငိုလို့မဖြစ်ဘူး။

သူက အိုင်းရစ်ကို မြန်မာကား ကြည့်ပြီး ဘာသာပြန်နေသည်။

ဆိုဖာဖြူဖြူလေးပေါ်မှာ ထိုင် ပြီး ဇာတ်ကားကြည့်နေသော အိုင်းရစ်သည်

သောက်ထားသော ဆေးရဲ့အရှိန်ကြောင့် တဖြည်းဖြည်း ငိုက်မျဉ်းလာသည်။

ခမ်းက ပွဲကြည့်လိုက်၊ ဘာသာပြန်လိုက် လုပ်နေရာမှ အိုင်းရစ်ဆီ

ငဲ့ကြည့်မိစဉ် အပြစ်ကင်း စွာ အိပ်ပျော်နေပြီဖြစ်သော သူမကို တွေ့ရသည်။

အိပ်နေတာလေးက သနားစရာလေး...

ခမ်းက အိပ်ပျော်နေသော သူမမျက်နှာလေးကို

အကြာကြီးထိုင်ကြည့်နေမိသည်။ ပြီးတော့မှ သူမကိုယ်လေးကို စွေ့ခနဲပွေ့ချီကာ

အခန်းထဲရှိ ကုတင်ပေါ် ချပေးလိုက်သည်။

မီးရောင်မှိန်မှိန်လေးအောက်မှာ ဝင်းပကာ စင်ကြယ်နေသော အိုင်းရစ်မျက်နှာလေးက စွဲမက်စရာကောင်းလှသည်။ မျက်တောင်လေးတွေက ကော့ပြီး နှာတံလေးက စင်းနေသည်။

ဘယ်လိုအကြောင်းကြောင့် ဒီကောင်မလေးကို မြင်မြင်ချင်း အရူးအမူးဖြစ်သွားရတာ လဲ..

အတိတ်ဘဝက ရေစက်ပါခဲ့တယ်ဆိုရင်လည်း ဒီဘဝမှာ မင်းနဲ့ပေါင်းဖက်ခွင့်ရချင်တယ် ကလေးရယ်..

ဒီနေ့ဟာ သူ့ဘဝအတွက် တန်ဖိုးဖြတ်လို့မရနိုင်တဲ့နေ့တစ်နေ့ပဲ..

တစ်ခါတစ်ရံတော့ ဘဝမှာ စိတ်လှုပ်ရှားစရာကောင်းတဲ့ ကစားပွဲလေးတွေရှိဖို့ လိုအပ်သည်။ လိုချင်တာတွေ တန်းစီးပြီး လိုတရ ဖြစ်နေတော့လည်း ဘဝဆိုတာ ပျင်းစရာကောင်း လာသည်။

သူ့ဘဝက လှိုင်းလေထန်တဲ့ ပင်လယ်ပြင်နှင့်မတူဘဲ တည်ငြိမ်နေတဲ့ ကန်ရေပြင်နှင့်တူနေ သည်။

တစ်ပြည်သူလေးကိုတွေ့တော့မှ ရင်ခုန်တတ်လာတာ သူပဲသိသည်။ မြန်မာပြည်မှာ မိန်း ကလေး မတွေ့ဖူးတာ မဟုတ်။ တွေ့လွန်းလို့ ရင်မခုန်တော့တာ...

သူနဲ့လာပတ်သက်သမျှ မိန်းကလေးဆိုတာကလည်း သူ့ရဲ့ အရှိန်အဝါနှင့် ငွေကြေးကို သာ ကိုးကွယ်ချင်သူဖြစ်သည်။ သူလိုချင်တာက တကယ်စစ်မှန်တဲ့ချစ်ခြင်းမေတ္တာ...ရင်ထဲက လာတဲ့ အနှစ်ကို လိုချင်တာ..

ဒီမှာကျတော့ အိုင်းရစ်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ကို ဘာမှသိတာ မဟုတ်။ အဲဒီ အတွက်

ဟန်ဆောင်မျက်နှာဖုံးတွေ တပ်နေစရာမလိုဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောချင်တာ ပြောသည်။

နှစ်ယောက်ကြားထဲမှာ သတိထားဆက်ဆံစရာအကြောင်း မရှိတော့ အရာအားလုံးက OK နေသည်။

*

အိုင်းရစ် နိုးလာတော့ ကြုံတွေ့ခံစားရတဲ့အဖြစ်အပျက်လေးတွေက ပြောပြလို့မရနိုင်အောင် နက်ရှိုင်းနွေးထွေးစေသည်။ ရှင်ဘယ်လိုလူလဲ ခမ်း... ဘာကြောင့် ကျွန်မကို ညှို့ယူဖမ်းစားနေတာလဲ....

အချစ်ဆိုတာကို အယုံအကြည်မရှိလို့ မကိုးကွယ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်မ..ခုတော့ အချစ်ရဲ့ဖျားယောင်းမှုအောက်မှာ ကျဆုံးဖို့ တဲတဲကလေး လိုတော့တာ ရှင်သိရဲ့လား...

ခမ်းက အိုင်းရစ်အတွက် သွားပွတ်တံမှာ သွားတိုက်ဆေး အဆင်သင့် ထည့်ထားပေးသည်။ အရင်က ..ဟိုး...ကုန်လွန်ခဲ့တဲ့ အတိတ်မှာ ဒယ်ဒီလည်း ဒီလိုထည့်ပေးခဲ့ဖူးတာပဲ..

သူ့ကိုကြည့်လိုက်တော့ အိုင်းရစ်ကုတင်နံဘေးက ဆိုဖာပေါ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည်။ စောင် လည်း မခြုံထားဘူးပဲ...အိုင်းရစ် ညက ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားမှန်း မသိပါဘူး။ ဒီကုတင်ပေါ်လည်း သူပဲ ရွှေ့ပေးခဲ့ပုံရသည်။ နွေးအိနေတဲ့ ခြုံစောင်ကလည်း သူ့ခြုံပေးခဲ့တာပဲ နေမှာ..

မေတ္တာတရားမှာ အသွားအပြန်ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်မှာပါ။ သူအိပ်နေတုန်း ယောက်ျားတန်မဲ့ ကြည့်လို့ အရမ်းကောင်းတဲ့ သူ့မျက်နှာလေးကို အိုင်းရစ် ငေးနေမိသည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ရင်ဘတ်ပေါ် စောင်တစ်ထည်ယူပြီး ခြုံပေးလိုက်သည်။

အအိပ်ဆက်သောသူ မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲပွင့်လာ၏။ သူနိုးလာတော့ အိုင်းရစ် တစ်ချက် တော့ တုန်သွားသည်။ လူမသိအောင် ခိုးလုပ်တဲ့ကိစ္စလေးတစ်ခု လူမိခံလိုက်ရသလို ရှက်လည်း တော်တော်ရှက်သွားသည်။

ခမ်းက ကောင်မလေးကို ကြည့်နူးစွာ ပြုံးပြမိသည်။ ဟုတ်တယ်လေ... ဒီနေ့နံနက်ခင်း လောက် လောကမှာသာယာတာ ရှိနိုင်ပါဦးမလား...ကိုယ် တိတ်တခိုးချစ်နေရတဲ့သူက ကိုယ့်နံဘေးမှာ ရှိနေတဲ့အဖြစ်... တကယ်တော့ကြည့်ရင်း အိပ်မက်လိုပဲ..

“Good morning အိုင်းရစ်..မျက်နှာသစ်ပြီးပြီလား”

သူ ယိုးဒယားလိုမေးတော့ ကောင်မလေးက ခေါင်းခါပြသည်။ သူက ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက် ကာ အိုင်းရစ်လက်ကို ဆွဲပြီးခေါ်သွားသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ အိုင်းရစ် ကြောင်သွားတာပေါ့.. basin ရောက်တော့ သူ ဘာလုပ်တယ် ထင်သလဲ..

ခမ်းရယ်..ရှင်..ကျွန်မကို အခု ဘာလုပ်ပေးနေတာလဲ၊ မျက်နှာသစ်နေတာလားဟင်... ဟင့် အင်း ကျွန်မ မယုံနိုင်ပါဘူး..အိပ်မက် မက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်။

ခမ်းက ကောင်မလေးကို ကလေးလေးတစ်ယောက်လို တယုတယ မျက်နှာသစ်ပေးနေမိ သည်။

သွားတိုက်ပေးမလို့လုပ်တော့ အိုင်းရစ် ငြင်းမိသည်။ တော်လောက်ပါပြီရှင်။ ဒီထက်ပိုပြီး အယုအယတွေခံရရင် ကျွန်မအတွက် အဆိပ်အတောက်တွေ ဖြစ်ကုန်မှာ စိုးလို့ပါ။

သူက ဘာမှမပြောဘဲ အိုင်းရစ် သွားတိုက်လို့ပြီးတဲ့အထိ

မျက်နှာသုတ်ပဝါလေးကိုငြိပြီး စောင့်နေသည်။

အခုမှ ကလေးလေး ပြန်ဖြစ်သွားသလို ခံစားရသည်။

စိတ်ရှည်လက်ရှည် မျက်နှာသုတ်ပေးနေပြန်သည်။ အိုင်းရစ်စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုသွားပြီး စိုး ရိမ်မိသလဲဆိုတော့ မြန်မာလူမျိုးတစ်ယောက်ယောက်သာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့လက်ရှိအခြေအနေ ကို တွေ့သွားရင် တစ်မျိုးထင်သွားနိုင်သည်။

ခမ်းနား သူမအပေါ်ပြုမူနေပုံတွေက အသစ်စက်စက်ဇနီးတစ်ယောက်ကို အလိုလိုက်တာ တယုတယနေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ဒါကို သူမ သာယာမိနေတာလား မဆိုနိုင်ပါ။

“ဘာစားချင်သလဲ အိုင်းရစ်..တစ်ခုခု စားပြီးရင် ဆေးသောက်ရမယ်”

သူက ဂရုတစိုက်မေးနေတော့ အားနာလာသည်။ တကယ်လည်း သူမဗိုက်ထဲမှာ ဟုတ်တိ ပတ်တိ အစာမရှိလေတော့ ဗိုက်ဆာနေပြီဖြစ်သည်။ လူက နုံးချိနေတုန်းပင်... စိတ်ထဲမှာ တောင့်တနေတာက ကွေ့သယိုပူပူလေးကို ချဉ်ချဉ်စပ်စပ်လေး စားပစ်လိုက်ချင်သည်။

အိုင်းရစ် ဖွင့်မပြောရသေးခင် သူက ကွေ့သယိုစားမလားဟု ကောက်ခါငင်ခါ မေးလာလေ သည်။ အံ့ဩလွန်းလို့ ပါးစပ်လေးတောင် ပွင့်ဟလာသည်။ သူမစိတ်ထဲမှာ ဘာရှိတယ်ဆိုတာ သူသိနေသလား မဆိုနိုင်ပါ။ ဒါကိုပဲ သူ့မှာ ရယ်လို့မဆုံးတော့၊ ပြီးတော့မှ

“ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ၊ အဲဒါစားမယ် မဟုတ်လား...

ခဏစောင့်နေနော် ကိုယ် သွားဝယ်လာပေးမယ်....အပြင်က သော့ခဏခတ်သွားမယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

သူမေးနေတာကို အိုင်းရစ် နားလည်ပါသည်။ ဘာမှ အဖြေပြန်မပေးဘဲ သူ့ကိုသာ ခပ်ငေး ငေးလေးကြည့်နေမိသည်။ ရိတ်သင်ထားတဲ့ မေးရိုးတစ်လျှောက်

စိမ်းဖန့်နေသည်။ ဖြူသောအသားမှာ သူဝတ်ထားတဲ့ ရှပ်အင်္ကျီ မီးခိုးရောင်လေးနှင့် ဟပ်နေသည်။

“မင်းထွက်သွားမှစိုးလို့”

ပြောပြီး သူက လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ အပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက်ကလေး ထွက်သွားလေ သည်။

သူပြောသည့်အတိုင်း သော့ကို ခတ်ဖြစ်အောင် ခတ်သွားလေသည်။

ဒီလောက်တောင် အိုင်းရစ်ကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေပြီလား ခမ်း..

ရှင်စိတ်တွေကို ပြန်ပြီး ဆန်းစစ်ပါဦး၊ ကျွန်မလို လူ့အသိုင်းအဝိုင်းရဲ့အပြင်ဘက်က မိန်းမ တစ်ယောက်ကို ရှင် လာတွယ်သင့်ပါဘူး..ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ မပေးချင်ဘူး ခမ်းရယ်..

အိုင်းရစ်တစ်ယောက်တည်း အခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရင်း နံရံပေါ်က ဓာတ်ပုံလေးတစ် ပုံကို တွေ့တော့ စိတ်ဝင်စားသွားပြီး ရပ်ကြည့်နေမိသည်။

အင်မတန်မှ ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသည့်အမျိုးသမီး..ကြည့်လိုက်တာနှင့် သိသာနေသည်။ ဓာတ်ပုံထဲက မိန်းမကြီးသည် အရှိန်အဝါတစ်မျိုး ရှိရှိနေသည်။ ခမ်းနားနှင့် တွဲပြီး ရိုက်ထားသလို ရုပ်ချင်းလည်း ဆင်နေတော့ သားအမိပဲဆိုတာ သူမ အလီလို သိလိုက်သည်။

ဟုတ်မှာပါ...ညတုန်းက သူ့အမေ ဝတ်တဲ့ ညဝတ်အင်္ကျီ ကို ပေးဝတ်ခဲ့သေးတာပဲ..

အိုင်းရစ် ခုမှ သတိရလာသည်။ သူမမှာ အဝတ်အစားပို ပါမလာခဲ့ပါ။ လူက ငြီးစိစိကြီးဖြစ် နေပြီမို့ ရေကို တဝကြီးချိုးပစ်လိုက်ချင်သည်။ သူ မရှိတုန်း

စိမ်ပြေနပြေ ချိုးလိုက်ချင်သည်။

အိုင်းရစ်သည် မြန်မာလူပျိုလေးတစ်ယောက်ရှေ့မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်မရှိဘဲ ရှက်နေမိ သည်။ ဒါဆို သူမဆီမှာ မြန်မာမလေးတစ်ယောက်ရဲ့ မြန်မာပီသတဲ့စိတ်တွေ ရှိနေသေးတာပေါ့..

အိုင်းရစ်သည် သူမတစ်ယောက်တည်း ဟူသောအသိဖြင့် သီချင်းလေး တညည်းညည်းဖြင့် ရေချိုးခန်းထဲဝင်ကာ ရေကို စိမ်ပြေနပြေချိုးနေမိသည်။

အခုမှပဲ လူက လန်းဆန်းသွားသည်။ ရေချိုးခန်းထဲရှိ စပီကာမှ သီချင်းသံ ငြိမ့်ငြိမ့်လေး ထွက်နေသည်။ ခမ်း ဖွင့်ထားခဲ့ပုံရသည်။ သီချင်းသံအောက်မှာ နစ်မြောရင်း ရေပန်းအောက်မှာ တဖွာဖွာကျဆင်းနေတဲ့ ရေတွေက အိုင်းရစ်ကို တခြားကမ္ဘာလေးတစ်ခုဆီ ခေါ်ဆောင်သွားလေ သည်။

အရာရာကို မေ့မြောသွားပြီး ရေချိုးခြင်းတစ်ခုတည်းမှာပဲ သူ့အာရုံက ရှိတော့သည်။

မုန့်ဝယ်ပြီးပြန်လာသောခမ်းသည် အိုင်းရစ်အတွက် အဝတ်အစားတွေ ဝင်ဝယ်နေသဖြင့် အချိန်နည်းနည်းနောက်ကျသွားသည်။ အိုင်းရစ် ဗိုက်များ ဆာနေမလားဆိုပြီး ခပ်သုတ်သုတ်က လေး လမ်းလျှောက်လာသည်။ သော့ဖွင့်ပြီး ဝင်ဝင်ချင်း အိုင်းရစ်ကို သူလိုက်ရှာမိသည်။

သူ သော့ခတ်သွားတာကိုမေ့ပြီး အိုင်းရစ်များ အပြင်ထွက်သွားမလားဟု ရူးသွပ်စွာတွေးမိ သွားသည်။ ထိုအချိန်မှာပဲ သူ့ရင်တွေ မီးစနှင့်ထိုးသလို နာကျင်လာသည်။ ပူပန်လာသည်။

သူ့ကွန်ဒိုအခန်းထဲမှာ ရှိရှိသမျှအခန်းတွေအားလုံး ဖွင့်ပြီးရှာမိသည်။ အိုင်းရစ် အိပ်သောအ ခန်းသည် ရေချိုးခန်း အိမ်သာတွဲလျက်ပါသော Master bed room မို့ ရေချိုးခန်းတံခါးကို သူ့ဆီ မှာရှိသောသော့ဖြင့် ဖွင့်ပြီး အကြည့်..

အိုင်းရစ်က သူ့ကို မမြင်ပါ။ ရေချိုးမြဲ ချိုးလျက်..သူ့မှာသာ
မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်း ကြောင့် အသက်ရှူဖို့ ခေတ္တမေ့လျော့သွားသည်။
သူ့အမှားပါ...သူ မစဉ်းစားမဆင်ခြင်ဘဲ ဆန္ဒစော မိလို့...အခု ဘာဆက်လုပ်ရမှာလဲ..

အပျိုစင်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ပကတိအလှကို မျက်ဝါးထင်ထင်
မြင်တွေ့ဖူးခြင်း သည် သူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံဖြစ်သည်။

အိုင်းရစ်သည် နောကျောမလုံသလို ခံစားလာရသဖြင့် အနောက်သို့
လှည့်အကြည့် ခမ်းကို မြင်သွားပြီး စူးရှသောအသံဖြင့် အော်ပါတော့သည်။

“အား...”

ခမ်းနားက ကောင်မလေး ရှက်လို့အော်တာ ထင်၍
မျက်နှာသုတ်ပဝါအကြီးကြီးယူပြီး ပစ်ပေးကာ အခန်းပြန်သို့ ပြေးထွက်လာခဲ့မိသည်။
ထိုအချိန်ထိ သူ့ရင်တွေ ပရမ်းပတာခုန်နေဆဲ ပင်။ ရင်ခုန်နေသည့်ကြားမှပင်
ကောင်မလေး သူ့အရိပ်အောက်မှာ ရှိနေခြင်းအတွက် ဝမ်းသာမိ သေးသည်။

အိုင်းရစ်ကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြရမလဲ မသိတော့ဘူး...

မဟုတ်သေးပါဘူး...ရှက်ချင်းရှက် သူက မိန်းကလေးပဲ၊ သူ
ရှက်နေမှာပေါ့...

အိုင်းရစ်က ရေချိုးခန်းထဲမှ တော်တော်နှင့်ထွက်မလာပါ။သူဝယ်လာတဲ့
မုန့်တွေတောင် အေးကုန်ပြီမို့

“အိုင်းရစ်ရေ....ထွက်ခဲ့ပါတော့”

ဟု မျက်နှာပူစွာ ခေါ်မိသည်။ အပျိုစင်လေးက ရှက်နေရှာမှာ ..ခမ်းသည်
သူ့ကိုယ်သူ အပြစ်တင်လို့ မဆုံးတော့။

တံခါးပွင့်လာပြီး အိုင်းရစ်ရဲ့မျက်နှာလေး ပေါ်လာသည်။
ကောင်မလေးကြည့်ရတာ တော် တော်သွေးပျက်နေပုံရသည်။ ချမ်းလို့

နုတ်ခမ်းကလေးတောင် တဆတ်ဆတ်တုန်နေရှာသည်။ ခမ်း က ကောင်မလေးကို တောင်းပန်မိသည်။

“တကယ့်ကို မတော်တဆပါ။ ကိုယ့်ကို တမျိုးမထင်စေချင်ဘူး၊ မင်း ထွက်သွားပြီထင်လို့ မွန်ထူပြီးဖြစ်သွားတာ နားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်ပေးစေချင်တယ် အိုင်းရစ်”

အိုင်းရစ်ထံမှ ဘာအသံမှထွက်မလာပါ။ မနေ့ညကလို ရင်းရင်းနှီးနှီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆက်ဆံစေချင်သည်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ စည်းတစ်ခု ခြားသွားသလို ခံစားလိုက်ရသည်။ ငါ ဘယ် လိုလူစားလဲဆိုတာ မင်းမသိလို့လား ကောင်မလေးရယ်၊ ခုနကလို အခြေအနေမျိုးမှာ နှစ်ယောက် တည်းဆိုတဲ့အသိနဲ့ ရူးမိုက်လို့ရပါတယ်.. မင်းဟာ ငါတန်ဖိုးထားဆုံး အမြတ်နိုးဆုံး မိန်းကလေး မို့ စောင့်ထိန်းတယ်...ထိန်းချုပ်နိုင်တယ်...ဒါကိုမှ တစ်မျိုးမြင်သွားမယ်ဆိုရင် ငါ့လောက် ကံဆိုးတဲ့ သူ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိမှာမဟုတ်တော့ဘူး။

ခမ်းက ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ဆိုပြီး ကွေ့သယံ့ပန်းကန် ယူကာ အိုင်းရစ်ကိုခွံ့ကျွေးမိသည်။ ပထမ တော့ သူမဘာသာ စားမည်ဆိုကာ ငြင်းချင်သေးသည်။ နောက်တော့မှ သူ့ကိုအားနာသွားပုံဖြင့် သူ့ခွံ့ကျွေးတာကို စားသည်။ ခမ်းရင်ထဲမှာ ပီတိတွေဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ကောင်မလေးကို မက် မက်မောမော စိုက်ကြည့်မိလျှင် သူမက မျက်လွှာလေးချကာ ရှက်သွားတတ်သည်။

ခမ်းက ကောင်မလေး အဖြစ်သည်းနေတာကို ကြည့်ပြီး အသည်းယားလာသဖြင့် တစ်ဖက် သို့ လှည့်ပြီး ပြုံးမိသည်။

အလိုက်ကမ်းဆုံးမသိသောဖုန်းက အချိန်ကောင်းကို စောင့်ပြီး စမြည်လာသဖြင့် ခမ်းက စိတ်တိုစွာဖြင့် ဖွင့်ကိုင်လိုက်သည်။

“ပတ်ထွိုင်....လိုရင်းကို ပြောမယ်”

“မင်း အခုဘာလုပ်နေလဲ”

“ငါ မအားဘူးကွ”

“အဟဲ...မအားရတဲ့အကြောင်းရင်းကိုပဲ

မေးနေတာ..နှစ်ယောက်တည်းဆိုပြီး ကောင်မ လေးကို အနိုင်မကျင့်နဲ့နော်”

“မင်းပြောမှ ဒါပဲမဟုတ်လား”

“No....ကျန်သေးတယ်၊ မင်းရဲ့မားသားကြီး ရှေ့လထဲမှာ လာမယ်တဲ့၊

အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မ လဲ...လမ်းကြောင်းရှင်းထားမှပေါ့”

ခမ်း စိတ်တွေ နောက်ကျသွားသည်။

မာမို့ကို မချစ်လို့မဟုတ်ဘူး၊ လူအချင်းချင်း အတန်းအစား

ခွဲခြားတတ်တဲ့ မာမိ၊ အဆင့် အတန်းကွာဟတဲ့အခါ ငြိုငြင်တတ်တဲ့ မာမိ။

သူတို့ကုမ္ပဏီမှာ ဝန်ထမ်းပေါင်း တစ်ရာကျော် ရှိသည်။

အမျိုးသမီးဝန်ထမ်းတွေဆို မာမို့ကို သေအောင်ကြောက်ကြသည်။ မာမို့မျက်နှာကို မော်မကြည့်ရဲ။ မာမို့ရှေ့မှာ ခေတ်ဆန်ဆန် မဝတ်စားရဲကြ။

အဲဒီ လိုမဝတ်အောင်လည်း မာမိက ဦးချိုးထားသည်။

မာမို့သားဖြစ်ပေမယ့် ခမ်းနားဆီမှာ ခွဲခြားဆက်ဆံတတ်တဲ့စိတ်ဓာတ်မရှိတာ

ဝန်ထမ်းတိုင်းသိကြပါသည်။ တစ်နေ့ ဝန်ထမ်းကောင်း မလေးတစ်ယောက်ယောက်

ဝမ်းနည်းပမ်းနည်းငိုနေတာ သူတွေ့သွားလို့ မေးကြည့်တော့

“ဆရာ...ဆရာမေးလို့ သမီးပြောပြပါ့မယ်.. တစ်နေ့က လစာထုတ်တော့

သမီးအရမ်းစီး ချင်နေတဲ့ ဖိနပ်လေးတစ်ရုံ ဝယ်စီးမိပါတယ်။ အဲဒါ ဒီနေ့

အန်တီတွေ့သွားပြီး ခေါ်ဆူတယ် ဆရာ... ဟင့်...တော်ရုံပြောရင် သမီး

ခံနိုင်ပါသေးတယ်၊ ခုဟာက ညည်း ငါ့ကို တုပြီး လိုက်စီးတာ မဟုတ်

ဘူးလားတဲ့..အန်တီကို သမီးတို့ အရမ်းကြောက်ပါတယ် ဆရာရယ်.. ခုဟာက

မမျှော်လင့်ဘဲ တိုက်ဆိုင်သွားတာ”

မာမို့စိတ်ကို သူ မခန့်မှန်းရဲသလို နားလည်း မလည်နိုင်တော့ပါ။
လူလူချင်းပဲ...အဲဒီ ကောင်မလေးမှာ ဝတ်ချင်တာဝတ်ဖို့ အခွင့်အရေးရှိတာပဲ...ဒါ
သူ့ရဲ့ လွတ်လပ် ခွင့်လေ..

အဲဒီ နောက်ပိုင်းမှာ မာမိက ဝန်ထမ်းတိုင်း တူညီဝတ်စုံဝတ်ရမည်ဟု
အမိန့်ထုတ်လိုက်သည်။ မာမိနှင့်နေရတာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်လွန်းသည်။ ထို့ကြောင့်
ခမ်းက ဘန်ကောက်ရုံးခွဲမှာ လာနေတာ များသည်။

ခမ်း အမြင်ကတော့ ကိုယ့်ကို လာမှီခိုပြီး လုပ်ကိုင်
စားသောက်နေရသည့် ဝန်ထမ်းတွေကို မိသားစုလို နွေးနွေးထွေးထွေး
ဆက်ဆံစေချင်သည်။ သူတို့မှာ လိုအပ်တဲ့အရာရှိရင် ကိုယ်က
ပေးကမ်းစန့်ကြရမည်။

ဒါပေမယ့် သူတို့သားသမီးက ဘယ်လိုမှ ညှိလို့ မရ။
စိတ်သဘောထားချင်က မတိုက်ဆိုင် တာ များနေသည်။

“ရှင် ဘာတွေတွေးနေတာလဲ”

အိုင်းရစ်က အမူအရာလေးနှင့်မေးလာတော့ သူရယ်ချင်သွားသည်။
ခုနက အဖြစ်အပျက် ကိုပြန်တွေးနေမလားဆိုပြီး စိုးရိမ်နေပုံရသည်။

ခမ်းမှာ မပြုံးမိအောင် မနည်းထိန်းထားရသည်။

သူမမျက်နှာလေးကို ထိုင်ကြည့်နေရတာ လောက် သူ့ဘဝမှာ ပြည့်စုံတာ
မရှိတော့။

ဒါ...တကယ့်လက်တွေ့ဘဝလား၊ အိပ်မက်ထဲမှာတောင် မမျှော်မှန်းရဲတဲ့
အဖြစ်အပျက်မျိုး ပါ။

ခမ်းက ကောက်ခါငင်ခါ ယိုးဒယားလို မေးသည်။

“အိုင်းရစ် ပိုင်ထိယို့(ကိုယ်တို့ အပြင်ထွက်လည်ကြမယ်)”

ကောင်မလေးက သူ့အကျိုးကို လက်နှင့်ကိုင်ပြ၏။ သဘောက အကျိုး
အသစ်တွေ ပါမလာဘူးဆိုသည့်သဘော

“sorry...so sorry... မင်းအတွက် အကျိုးအဝတ်အစား ဝင်ဝယ်နေလို့
ကြာသွားတာ”

ခမ်းက သူဝယ်လာခဲ့သော ဆန်းပြားလှသည့် အရောင်စုံ၊ အသွေးစုံ
မိန်းမဝတ်အကျိုးများ နှင့် စကဒ်အတိုလေးတွေကို ထုတ်ပြသောအခါ အိုင်းရစ်သည်
အံ့သြလွန်းသဖြင့် ထိုင်နေရာမှ ပျောက်ကွယ်သွားသလို ခံစားရလေသည်။ သူမ
ဟန်မဆောင်နိုင်တော့ပါ။

အမည်းရောင် လည်ဟိုက်ပေါ်မှာ
အသားရောင်ဇာတွန့်ကလေးများပါသော အကျိုးကို ရွေးပြီး ရေချိုးခန်းထဲ
ဝင်ဝတ်ကြည့်သည်။ ဖြူနုသော သူမအသားရေလေးပေါ်မှာ အနက်ရောင်လေး
ဝတ်လိုက်တော့ လယ်လိုကြည့်လို့ကောင်းမှန်းမသိ။

လက်ပုံစံက အိုင်းရစ်ကြိုက်သော လက်ရှည်ဖောင်းဖောင်းလေးဖြစ်ကာ
လက်ကောက်ဝတ် မှာ လက်စည်းလေးနှင့်

အိုး..ရှင် သိပ်တော်တာပဲ ခမ်းရယ်

အိုင်းရစ်က တံခါးဖွင့်ပြီး အပြင်ထွက်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ
ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသော သူ့မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ရပါတော့သည်။

အိုင်းရစ် ရင်တွေခုန်လိုက်တာ..

ကျေးဇူးပြုပြီး အဲဒီ လိုမကြည့်ပါနဲ့လား ခမ်းရယ်..

“charming”

သူ့နှုတ်က ဖွင့်ဟပြီးပြောတဲ့စကားကြောင့် အိုင်းရစ် ပိုပြီး
ရင်ခုန်သွားသည်။ ချစ်စရာကောင်းတယ်တဲ့လား၊ ကျွန်မက တကယ်ပဲ

ချစ်ဖို့ကောင်းသလား ခမ်း...

“I’m ready”

သူ့ရဲ့အကြည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့ ခပ်မြန်မြန်ပြောလိုက်ရသည်။

“OK...Let’s go”

ဒါပဲ ကောင်းပါတယ်...ရှင်နဲ့ တွေ့တုန်းမှာ ကျွန်မ ပျော်ပျော်နေချင်တယ်
ခမ်း...

တစ်နေ့နေ့မှာ..ရှင်နဲ့ဝေးသွားတဲ့ တစ်နေ့မှာ ကျွန်မ..ပျော်ရွှင်ခဲ့ဖူးတယ်လို့
ဖြေသိမ့်ခွင့်ရ ပါစေ ခမ်းရယ်..

ရှင်နဲ့ကျွန်မရဲ့တွေ့ဆုံမှုဟာ အချိန်ကာလအားဖြင့် အရမ်းကို
တိုတောင်းပေမယ့် ရှင့်ကို စတွေ့ကတည်းက ကျွန်မ ရင်းနှီးနေတယ်။
အားကိုးမိနေတယ်ဆိုရင် ရှင် အံ့ဩနေမလား ခမ်း..

ဒီလောက လူ့ဘဝကြီးက အဆန်းတကျယ်နိုင်တာ ရှင်သိချင်မှ
သိမှာပါလေ...

*